

РЕШЕНИЕ

№ 2332

гр. София, 02.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 09.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ПОПОВА, като разгледа дело номер **2997** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от УЧЕ Д. – гражданин на Н., срещу издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 47 от 24.01.2012 г., с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата, с която твърди незаконосъобразност и неправилност на административния акт. Счита, че: същият не е мотивиран, защото не било установено от решаващия административен орган по ясен и категоричен начин, че животът и основните човешки права на жалбоподателя не са застрашени; не е направен анализ на обстановката в страната на произход като цяло.

Ответникът – председател на Държавна агенция за бежанците не е представляван и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото, приема за установено от фактическа страна следното.

От съдържащия се в административната преписка регистрационен лист вх. № УП 2308/09.08.2011 г. е видно, че чужденецът Уче Д., [дата на раждане] в [населено място], [населено място], гражданин на Н., етническа принадлежност – игбо /ибо/, религия – католик, е женен за българската гражданка П. Т. К. /удостоверение за сключен брак от 06.10.2007 г./. За първи път е поискал предоставяне на статут на

бежанец с молба вх. № 3234 от 08.12.2005 г. С Решение № УП-333/09.12.2005 г. интервюиращ орган при ДАБ е отказал предоставянето на статут и това решение е потвърдено с решение на Софийски градски съд. Втората молба за закрила е с вх. № 864/26.03.2007 г. С решение на интервюиращ орган, № УП-33/12.06.2007 г. е прекратено производството, а жалбата срещу този акт е отхвърлена с Решение № 45/12.06.2007 г. на Административен съд София-град. За трети път е поискал статут с молба вх. № 2258/12.07.2007 г. С решение № УП-88/16.07.2007 г. на интервюиращия орган при РПЦБ-С. молбата е отхвърлена, а решението е потвърдено с решение от 15.09.2007 г. на Административен съд София-град. Производството пред ДАБ във връзка с четвъртата молба, вх. № 4096/11.12.2007 г. е приключило с Решение № УП-155/11.12.2007 г. на интервюиращия орган, който отново е отхвърлил същата, с АССГ е потвърдил решението. Подадена е и пета молба (вх. № 959/11.08.2008 г.), която също е оставена без уважение, с Решение № УП-99/13.08.2008 г. на интервюиращ орган при ДАБ. С рег. № УП 2308/25.05.2011 г. Уче Д. е подал нова молба за статут. Проведено е интервю на 10.08.2011 г., по време на което той е заявил, че няма нови обстоятелства от съществено значение за него и за страната му на произход. Постановеното във връзка с тази молба решение на интервюиращ орган е обявено за нищожно от АССГ, с решение по адм. дело № 7438/2011 г. и преписката е върната на председателя на ДАБ за произнасяне в производство по общия ред, предвиден в ЗУБ. Председателят е постановил оспореното и предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство Решение № 47 от 24.01.2012 г., с което за поведен път е отказал да предостави на Уче Д. статут на бежанец и хуманитарен статут. За да отхвърли молбата за закрила ответникът е възпроизвел представената от чужденеца бежанска история, приемайки я за нейната явна неоснователна, по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 5 ЗУБ - чужденецът не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или за страната на произход, след като твърденията му а били подробно обсъждани с предишните решения на интервюиращите органи. Обсъдил е и ситуацията в Н., позовавайки се на предоставени от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ справки, вкл. и на Справка № 174/10.01.2012 г., като е направил обобщаващи изводи липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. Указал е, че бракът с български гражданин не представлява основание за предоставяне на закрила по реда на ЗУБ, а може да послужи като такова за получаване на разрешение по реда на ЗЧРБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема от правна страна следното.

Подадената пред Съда жалба от нигерийския гражданин Уче джон е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна. Решение № 47/24.01.2012 г. на председателя на ДАБ е постановено от компетентен орган, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на

основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец. Изложените от ответника доводи в този смисъл се споделят от Съда.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [член 15 от Директива 2004/83/ЕО](#), „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Според § 5 на чл. 4, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни и свързани, и си противоречат, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. По тази причина фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Така, относно М. Ю. Н. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1.

смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Даденото с Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (М. Е. и N. Е. срещу S. van J.) СЕО (понастоящем – Съд на Европейския съюз) тълкуване на [член 15, б. „в” от Директива 2004/83](#), във връзка с член 2, б. „д” от същата не променя горния извод. Според решението на Общността съд текстът на чл. 15, б. „в” трябва да се тълкува в смисъл, че, дори да не представя конкретни доказателства (или представените да не са достатъчно убедителни), „съществуването на заплахи може по изключение да се счита за установено, но само когато „степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Актуалната ситуация в Н. не може да бъде характеризирана като „ситуация на безогледно насилие, достигаща толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи”. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Жалбата срещу решението на председателя на ДАБ, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на УЧЕ Д. – гражданин на Н., срещу издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС Решение № 47 от 24.01.2012 г., с което на жалбоподателя е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: